

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201449552/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

Paa Vejen mødte vi min Fader, og han fortalte vi, at vi havde faaet fri, fordi Madam Clausen var bleven syg. Men længe nød vi ikke den gyldne Frihed. Hen mod Aften fortæller en af vore Piger os, at Fader var kommen hjem, Klüveren havde fortalt ham, at vi var løbet fra Skole, og nu var der til os.

Pigen, som holdt meget af min Fætter, maaske fordi han var „landsforvist“, tog ham under sine Vinger og lukkede ham inde i sit Værelse, medens jeg maatte hytte mig selv. Jeg sneg mig op i Børnekammeret, og krøb i Seng, trak Tæpperne op over Hovedet og lod, som jeg snorksov, da Fader kom med Ridepysken. Men jeg sov ikke, jeg bad til Gud, om han vilde gøre et Mirakel.

Og saa — Ja, saa skete der mig i min store Skræk noget menneskeligt, og det kom med et saadant Bulder, at min Fader brast i Latter og løb sin Vej. Og jeg var frelst.

Fra Madam Clausens Skole kom jeg senere i Skole hos Madam Størser. Hendes Mand drak, og han endte da ogsaa med at styrte ned fra en Stige og knække Halsen. Lige i Nærheden laa Almueskolen, hvor Læreren altid var fuld. Ja, jeg har set meget Spiritus i min Barndom. Dette er vel Grunden til, at jeg selv er bleven saa sober.

II

GAARDEN

Op til *Gaarden* førte (og fører da endnu) en lang Poppelallé. Men et Sted i Alléen manglede et Træ, og det var ikke muligt at faa nogen Poppel til at vokse paa den Plet. Hvisarsag der blandt os Børn opstod den Overtro, at der her var begaaet et Mord. Vi gik aldrig forbi uden en stille Gysen, og navnlig om Aftenen holdt vi ikke af at nærme os Stedet.

Til *Gaarden* havde hørt en Skov, som min Fader imidlertid havde fældet. Det maa man ikke, og Fader fik da ogsaa Vrøvl med Myndighederne for det. Senere fik han Bebrejdelser af os Drengene, vi var meget fornærmede, fordi han

havde berøvet Gaarden denne Værdi. Thi at have en Skov var jo noget nær det fornemste, man kunde tænke sig.

Gaarden selv saa' meget almindelig ud med den enetages Hovedbygning. Hvert Efteraar, naar Fader havde faaet sit Korn solgt, lovede han Moder, at nu skulde der komme en Kvist paa Hovedbygningen. Og hvert Foraar, naar det skulde til at være Alvor, sagde han altid:

— Det maa vente, Trinø!

Og Hovedbygningen blev ved med at være enetages.

Paa denne Gaard levede der en Samling af Originaler. Naar jeg tænker tilbage, husker jeg de mærkeligste Mennesker . . . .

Først var der *Rasmus Kukker*. Om ham erindrer jeg kun, at han stadig vilde tage Livet af sig, og at det lykkedes ham efter noget Besvær. Først hængte han sig, men barmhjertige Hænder skar ham ned. Derpaa sprang han i en Brønd, men atter var Barmhjertigheden rede, og han blev trukket op. Endelig lykkedes det ham at file Halsen over paa sig med en Brødkniv, og her kom de hjælpsomme Hænder for sent.

Saa var der *Niels Lente*, en gammel Fyr, der passede Heste. Han blev gift med en ung Pige, thi han havde et Hus. Og hans Kone bedrog ham, thi han var 70 Aar. Jeg kan huske, at vi var med til hans Bryllup, og der blev lavet specielle Boller til Suppen til Ære for Herskabets Børn. Bollerne blev tilvirkede, sagde man, paa den Maade, at Kvinden spyttede i Hænderne og saa trillede Dejgen.

Fremdeles var der *Faareper* og hans Hund *Judas Ischariotes*. Og saa *Per Knak*, der gik omkring paa Gaardene og tiggede og sang — til os kom han altid i Slagtetiden. — *Har I ædt Jer Pølse?* sagde han. — Han havde et stort Nøglenippe, som bl. a. indeholdt en Nøgle til Paradisets Port, en mægtig Nøgle til Pavens Skatkammer og en, som han med en lettere Omskrivning kaldte Nøglen til sin Kones Kærlighed. *Vorte-Ane* havde sit Tilnavn, ikke af egne Hudprydelse, men fordi hun forstod den Kunst at læse over Vorter, Fregner og Modermærker og faa dem til at forsvinde.

Den onde *Klüber* med de sorte Brillen var ogsaa lægekundig og havde en stor Praksis som Massør. Han masse-